

“Usluvanije” ni v računalniškem sistemu

Mejni postopki za vstop v Iran na menda najbolj prometnem turško-iranskem mejnem prehodu Bazarگان tečejo hitro in v prijaznem vzdušju. Najbolj zaslužno za to, da na zelo urejenem in čistem prehodu preživiva tri ure, pa je to, da »Usluvanije« ni v računalniškem sistemu.

Demontaža satelitske antene po ukazu šefa carinikov je zgolj spremljevalna zabava. Skupaj s sprejemnikom roma v vrečo, ki jo okrasijo s carinsko plombo in vpišejo v »Carnet de passages en douane«, carinski dokument, ki omogoča začasni uvoz vozila brez pologa carinske kavicije. »It's forbidden, but everybody has it,« se mi carinik v polomljeni angleščini skoraj opravičuje zaradi ukaza svojega šefa. »Satelitske antene so prepovedane, a jih vseeno vsi imate?« Hm, zanimiva dežela se obeta.

Spoznavanje se začne v Makuju, prvem mestecu čez mejo, ugnezdenem v globoki dolini pod zasneženimi vrhovi. S prve bencinske črpalke naju odženejo. Tudi z druge. Šele na tretji ugotoviva, da so določene črpalke samo za bencin, druge za dizel. Dobiva le 150 litrov, kar naju stane 1,8 evra. Za Marand dobiva kupon za še 200 litrov, od Tabriza naprej obljublajo nakup dizla brez omejitev, kar se kasneje izkaže za resnico. Omejitve so vpeljali zato, ker je cena dizla nekaj kilometrov stran, za turško mejo, približno 130-krat višja. Podobna je zgodba z bencinom, le da iz drugega razloga. Pred bencinskimi črpalkami stojijo kilometrske kolone osebnih avtomobilov, ki disciplinirano čakajo, da pridejo na vrsto. Kljub temu, da je Iran eden

največjih pridelovalcev nafte na svetu, se zaradi neverjetnega števila avtomobilov in zato, ker jim Zahod ne dovoli izgradnje rafinerije, sooča s pomanjkanjem bencina, zaradi česar je za tukajšnje razmere drag (0,072 evra za liter), poleg tega pa ga od letošnjega poletja točijo le na čip kartico, ki odšteva mesečno kvoto stotih litrov na avtomobil. Če ni kartice, avtomat ne da bencina. Črni trg menda že deluje, ljudje bojda kupujejo avtomobile samo zato, da dobijo kartico. Nekateri taksisti, tako pravijo, živijo le od prodaje svojih kvot.

Osončene gore na poti iz visokogorske vasice Kandovan

Skozi ves severni Iran naju spremlja mraz, gibljeva se med 1000 in 2300 m nadmorske višine, nočne temperature se spuščajo do osem stopinj pod ničlo. Avto ni bil zasnovan za dolgotrajne nizke temperature, Webasto grelec dela že teden dni brez prestopka, težave nama dela tudi nafta, ki očitno ni zimska. Mraz naju žene naprej. Proti jugu.

Most Si-o-Seh v Esfahanu

Kljub vsemu hitenju na toplo pa nama s Carmen ne uide neizmerna prijaznost, ki jo s strani Irancev čutiva na vsakem koraku. Sprva v Zandžanu, kjer naju posvoji prijazen Hamid. Interneta ne smeva plačati, povabi naju, da se mu pridruživa pri večerji. Razkazuje nama mesto, ves čas nama je na voljo. Tudi policisti so do tujcev neverjetno prijazni. Z rdečimi vrtečimi se

desertsoul.com

TT-TrgoTehna d.o.o.

IVECO Webasto AVTO-DOM

lučni naju vodijo po mestih, ko se odpravljava iz Zandžana, se pri kamionu ustavita dve patrulji, vsi nasmejeni nama mahajo v slovo, nekaj časa tudi spremljajo in med hupanjem pozdravljajo. Edina slaba izkušnja je bila s patruljo na vstopu v manjše naselje. Resda pripeljem mimo omejitve malce prehitro. Ustavijo naju. Angleško, razen »helo«, ne govorita nič. Kmalu se vdam in priznam, da razumem kaj mi poskuša dopovedati, medtem ko zahteva papirje. »Čakaj, malo, papirji kasneje.« »Radar, radar,« mi dopoveduje. Ničesar takega ni bilo videti. »Prav, koliko sem peljal?« Na roko si počasi, z lepomisom, napiše 105. Zasmejem se, navihano mu požugam in pokažem v nebo, sežem v roko, salutiram obema in odidem proti kabini. Če bi vedel, da je napisana hitrost 10 km/h višja od najvišje, ki jo zmore kamion, ter 30 km/h višja od moje dejanske, bi verjetno bil skromnejši. In morda bi celo zaslužil za večerjo.

Vrvež na glavnem esfahanskem mostu

V Esfahanu naju posvoji Šaháb. Prijeten mladenič s perfektno angleščino me »ulovi« med večernim fotografiranjem vhoda mošeje na glavnem mestnem trgu. Naslednje dneve naju ter Tabeo, Lufthansino stevardeso, ki sama potuje po Iranu in jo Carmen sreča v mestu, vozi naokrog. Ponavljajo se isti vzorci. Prerekanje, da sploh lahko plačamo svoje čaje, kosila in podobno, vodnih pip ne moremo, jih v Esfahanu žal že dva meseca ni več. Zaprli so vse čajnice, v katerih se je kadilo pipe. Tukajšnja različica protikadilskega zakona pač.

Trg Naqš-e Džahan, Esfahan

Vožnja proti vzhodu me napolni s tistim, kar sem že dolgo pogrešal. Puščava... svoboda... Končno bom pretegnil vilice motocikla, ki se že nekaj tednov varno pripet v garaži vozi naokrog. Pogrešam puščavski prah, ki ga nazobčana zadnja guma motorja izstreljuje v daljavo.

Pralni stroj deluje

Oaza Garmeh se izkaže kot nalašč za zategniti uzdo. Pranja perila sva že nujno potrebna, novi pralni stroj doživi premiero. Deluje! Po vsem premetavanju, ki ga je doživljal zadnjih

Zibajoči se minaret, Esfahan

7000 kilometrov, kolikor sem jih prevozil od Slovenije. Prvič pospraviva stanovanje, ga temeljito očistiva, sprazniva garažo in motor po uvodnem ovohavanju okoliške puščave pripravim za pravo, ostrejšo preganjanje po kamenju. Pregarjanje, ki mi bo zagrenilo naslednji mesec dni potovanja, a več o tem naslednjič.

Puščava!!!

Prvo pranje. Uspešno.